

JOSEP VICENTE, 10 ANYS D'ALCALDE

Josep Vicente va deixar l'alcaldia pocs dies abans del 2 d'octubre del 1990, quan s'haurien complert deu anys de la seva gestió com a màxima autoritat a l'Ajuntament de Sant Feliu. Vicente, es dedica actualment a escriure, reflexionar i donar classes gratuïtes de català al Casal de Tueda de Dalt, que ell mateix va inaugurar fa uns mesos. Diu que no està cansat i que vol intervenir en la vida ciutadana des d'un altre lloc. A l'entrevista exclusiva que ha concedit a EL CARRILET reflexiona sobre els motius personals que el van decidir a deixar l'alcaldia, sobre la «manera fraudulenta» com la Generalitat ha portat el tema del port, sobre el model turístic de la ciutat i sobre la seva idea general sobre la política i la gestió del territori.

—No és gens normal, i menys en els temps que vivim, que un alcalde que porta deu anys en el càrrec, l'abandoni en un moment on la gestió municipal estava passant uns moments dolços en comparació amb les batalles dialèctiques que es donaven a l'Ajuntament en el principi de la legislatura. Per què has deixat l'alcaldia, i per què l'has deixat en aquest moment?

—Mira: aquí jo vaig fer una proposta fa temps que va ser una decisió quan el grup va estar-hi unànimament d'acord sense fisures, i així ha estat dut a terme. Sense que m'hagi posat a llegir coses que s'han escrit i dit, perquè només n'he llegides algunes, llevat d'un parell de coses, tot m'ha semblat manifestació interessada de tots costats. Jo no posaré pas mesquineses en un gest, bàsicament meu, que tenia i té la voluntat de ser diem-ne «elegant». És cert el que diu Espriu que el mirall de la veritat va trencar-se en mil bocins i que cada un d'ells, tots, reflecteixen una part de la veritat, i que per tant pot haver-hi veritats contradictòries i coincidents, però no pas menys veritats. També podria haver-se dit que vaig renunciar com a protesta per l'ambigüitat aturada per part de la Generalitat, del tema Monestir, cosa que és tant d'absoluta importància per la Ciutat, i més enllà d'ella, o també que la protesta era deguda al «rocambolisme» amb què, també per part de Barcelona, es porta el tema del port. Tot són veritats existents però no determinants. El que queda de cert (i potser hem d'acontentar-nos amb el que és cert i no el que és ver), és que hi ha un

mateix equip de govern, amb un altre alcalde i que l'objectiu real de tota alcaldia és dissoldre, d'alguna manera, el record de la que la precedí, malgrat que pugui existir i en tindria, jo en aquest cas, un cert lògic desig, prosseguir en alguna de les sensibilitats anteriors. De totes maneres, jo espero que aquesta resta de mandat socialista i el que confio que el seguirà no es plantegés de fer les mateixes formulacions que faria la dreta. Llavors tots estariem massa contents: un govern jove, autodefinint de progrés, fent la feina de la dreta...

—Quina és la teva situació personal en aquests moments?

—Mira, tinc seixanta-set anys i ha estat hora de fer-se una composició de lloc. Són moments importants de la vida en què un ha de plantejar-se d'on ve, on és i cap on s'estima més anar, dins el que pugui. Entre els pocs diaris dels més normals que he vist, un deia que jo havia dit que «estava cansat», i això no és cert, gens cert, ans el contrari, i tampoc no ho és allò que algú va dir, abans de la renúncia, que «jo era d'aquells que volen morir essent alcalde». Per entre la negació del que aquestes dues afirmacions alienes i ignorants, pretenen, passa el meu «gest», que la prompta acceptació de la resta de l'equip de govern va ser fàcil immediatament.

«Espero que aquesta resta de mandat socialista no es plantegi de fer les mateixes formulacions que faria la dreta».

Ara em trobo en la situació tan repetida però inèdita en mi de ser un retirat. Però el cas és, com tan sovint es dona, que el «fet 65» que amortitza laboralment, no amortitza físicament ni intel·lectualment, i llavors es presenta, pot presentar-se, el problema de la inactivitat, de la diferència de «velocitat», de «temperatura» entre el «dia abans» i el «dia després». Les idees, les il·lusions i no totes les realitats no se m'han estroncat com si hagués tancat una aixeta, i és això el que em cal reconstruir, estic reconstruint, la «coexistència» entre el meu temps «buidat» i la persistència de l'esperit de lluita i ciutadania, l'interès intel·lectual, la pruija... L'anada a Itàlia —de passada, quantes coses hi hem après de les quals donaré notícia un dia— ha servit de passera cap a l'inici d'aquesta nova etapa penúltima. Ves a saber si és ara en aquesta sempre penúltima etapa quan he de guanyar la «carrera de la meua vida» la que tothom té. Començo a tenir bastant resolt el què puc fer del meu temps que equival a què farà el meu temps de mi. Penso fer classes, traduccions i ja he ofert al Centre Cívic de Tueda de Baix dues o quatre hores setmanals de lectures i llenguatge en català. Recordo que deu fer una trentena d'anys vaig, amb en Jaume Barneda, fer unes classes gratuïtes, molt «auto-gestionades» de català com les de Tueda de Baix. D'això fa ara trenta anys potser i després vaig arribar a ser alcalde. Reprenc ara el cicle amb les classes, torno als orígens, diem-ho així, i ves a saber si d'aquí trenta anys tornaré a ser alcalde... En aquest cas, sí que reclamaria morir-m'hi.